Український католицький часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 6 (80) червень 1999

У КОЖНУ ХРИСТИЯНСЬКУ РОДИНУ - НОВІ КНИГИ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»:

о. Великий А., ЧСВВ. **З літопису християнської України: церковно-історичні радіолекції з Ватикану. / 2-ге вид. – Т. 2: XII-XIII-XIV ст. - 280 с.**

На відміну від першого тому «Літопису», який вийшов друком минулого року і де висвітлено частково початки християнства в Русі-Україні, **другий том** містить так би мовити селективний, тобто вибірковий історичний матеріал. Визначний історик і проповідник Ватиканського радіо веде мову про деяких митрополитів 12 ст., тогочасні Собори, становлення і розвиток митрополії у Західній Україні, зв'язки князя Данила Галицького з Римом, ліквідацію української держави у 14 ст.і польську церковну політику та ін. Наприкінці видання подано список Вселенських Архиєреїв, імператорів, патріархів, митрополитів, князів за період 1100-1400 рр. Автор зазначив, що ці радіолекції можуть бути використані як підручник у позаучбовий час. Книга адресована усім, хто цікавиться історією нашого християнства.

Міріам... Чому ти плачеш?: Страждання жінок після аборту/ *Пер. з німецької Ф. Шумиляка. - 136 с., вкл. 4 с., іл.*

Ця книга продовжує тематику кількох видань «Місіонера», що стосуються доволі поширеного явища у наші дні – абортів. Читач матиме змогу ознайомитися з відвертими розповідями жінок про їхні переживання після штучного переривання вагітності, а також з інформацією лікарів про маловідомий, так званий «післяабортний сидром». У книзі є заклик шанувати життя ще ненародженої дитини, яке нині зазнає загрози. Отже, сумний досвід жінок, що шляхом аборту позбулися дітей, повинен застерегти майбутніх матерів від такого кроку. В першу чергу це видання адресоване дівчатам, жінкам та усім, хто цікавиться даною проблематикою.

о. Шагала А., ЧСВВ. **Родитися з висот.** – *264 с., вкладка з ілюстраціями 16 с. У твердій оправі.*

Автор книги є відомим проповідником Божого слова і ревним місіонером на поселеннях серед українців (США, Канада, Великобританія) та й в рідній Україні (Галичина, Волинь, Київ, Харків, Донецьк, Херсон та ін.). Саме ця змістовна книга містить значну частину проповідей, що були голошені у вищезгаданих західних країнах. Є науки, які линули в ефірі Ватиканського радіо. Проте найціннішим циклом проповідей є ті, які були виголошені на місіях у багатьох містах і селах нашої держави. Також читач ознайомиться з серією патріотичних промов і виступів, де проявляється любов о. Андрія, ЧСВВ до рідної землі. Ця книга дає нагоду зміцнити віру сучасних християн та виховати їх у патріотичному дусі. Також вона є добрим підручником для священиків.

• Часописи «МІСІОНАР» та «СВІТЛО», вісник Провінції оо. Василіян «ДЗВІНИЦЯ» – це періодичні видання, де ви знайдете відповіді на численні питання з релігійного життя!

* * *

Нашу літературу можна придбати у Львові - біля василіянських церков св. Онуфрія, св. Андрія (у центрі), при храмі Різдва Пресвятої Богородиці (Сихів), а також при василіянських монастирях України.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Червень – місяць Божої любові.

Кожна неділя цього місяця – празник. В першу неділю почитаємо всіх святих Вселенської Церкви. На другу неділю переноситься празник Пресвятої Євхаристії, на третю неділю переноситься празник Серця Христового. Того дня відбудеться традиційний з'їзд членів Апостольства молитви в м. Жовкві. В четверту неділю є празник Всіх святих українського народу.

Крім пояснення намірів Апостольства молитви, в цьому номері читайте в «Роздумах над Євангелією» про вічне життя. Під рубрикою «З життя Церкви» читайте матеріали «Вшанували матерів» та про відпуст у Крехові.

Головну увагу приділили ми темі збереження життя ненародженої дитини. Текст резолюції конференції на вищезгадану тему публікуємо повністю.

Стаття о. Василя Зінька, ЧСВВ допоможе всім нам глибше збагнути велике таїнство любові Пресвятої Євхаристії. Про значення милостині читайте в статті о. Мелетія Батога, ЧСВВ.

Під рубрикою «З монашого життя» вміщено матеріали про сестер Згромадження св. Йосифа і про отців Василіян в Казахстані.

Під рубрикою «Видатні постаті ЧСВВ» читайте про о. А. Труха, ЧСВВ. Вітаємо з 80-літтям від дня народження о. Мар'яна Чернегу, ЧСВВ.

Під рубрикою «Церква і молодь» читайте про Марійську дружину в м. Добромилі, прощу до Гошева та успішний виступ хору «Херувими» в Австрії.

Дітям та молоді даруємо продовження розповіді про ангела на землі.

Молімся, щоб християни України в цьому місяці збагнули вартість частого прийняття Святого Причастя.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

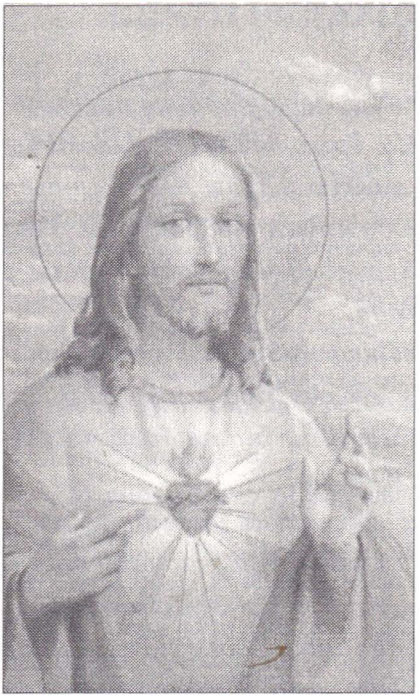

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ У РОЦІ, ПРИСВЯЧЕНОМУ БОГОВІ ОТЦЕВІ, НАМАГАЛИСЯ УСУВАТИ РІЗНІ РОЗБРАТИ І ПРИМИРЮВАЛИСЯ З БОГОМ ТА ЛЮДЬМИ.

Розбити єдність дуже легко. До цього не потрібно багато зусиль. Міжконфесійні непорозуміння виникли через невеликі причини. Одні висвітлюють правди віри по-своєму, інші теж по-своєму і вперто відстоюють власну точку зору, зокрема, коли йде мова про обрядові відмінності. Релігійні конфлікти у Західній Україні

переважно спричинені неповерненням церковного майна тим, кому воно належало з давніх-давен. Без готовності одні одним простити, а також надолужити заподіяну кривду, справа успішно не завершиться, тобто порозуміння і примирення неможливі. Святійший Отець закликає усіх християн світу, щоб у цьому році всі намагалися шляхом прощення і перепросьби усувати цей сумний стан – розбрати як релігійного, так і суспільного характеру. Таким чином поєднаються християнські родини, а опісля суспільні групи і релігійні спільноти.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКВА В МАКАО УСПІШНІШЕ ВИКОНУВАЛА СВОЄ МІСІЙНЕ СЛУЖІННЯ СЕРЕД КИТАЙСЬКОГО НАРОДУ.

Китайське портове місто Макао одне серед перших в цій найбагатолюднішій країні світу сприйняло Христову благовість. У цьому місті Католицька Церква дуже розвинулась, незважаючи на жорстокі переслідування протягом століть. Вона до сьогодні тут діє. Католики у Китаї живуть і працюють у важких і несприятливих умовах. По-перше, існує місцева релігія, а по-друге при владі є комуністична партія. Молімося за те, щоб Макао стало мовби вихідною точкою для євангелізації китайського народу.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗБАГНУЛИ ВАРТІСТЬ ЧАСТОГО ПРИЙНЯТТЯ СВ. ПРИЧАСТЯ.

Благородні наслідки має добра св. сповідь, але ще благородніші залишаються в душі християнина після частого і доброго прийняття св. Причастя. На початку 20 століття завдяки святому Папі Пію 10 у католицькій Церкві розвинувся євхаристійний рух, який посприяв духовному відродженню і ростові Вселенської Церкви. Дві світові війни призупинили цей процес і євхаристійний рух занепав. ІІ Ватиканський Собор відновив його. Проте у західних країнах католики часто приступаючи до св. Причастя, а не завжди добре його приймають.

Через це Католицька Церква у 20 столітті дозволила вірним причащатися навіть після того, коли вони за три, а навіть і за одну годину перед тим вживали їжу.

Молімося за те, щоб всі християни України часто і добре приймали до свого серця Євхаристійного Христа.

Покровитель на червень – Святий Онуфрій, 25(12)

Святий Онуфрій жив в кінці ІІІ ст. в Єгипті. Відомостей про нього є небагато. Відомо лише, що він жив впродовж багатьох років в пустині, вів молитовне жертвенне життя. З давніх оповідань відомо, що ангел щоденно приносив йому Святе Причастя.

Св. Онуфрія вважають покровителем монашого життя. Помер він в опінії святості і був похований в скельній ущелині. І там, у вічності святий Онуфрій щиро молиться і випрошує щедрих Бо-

жих ласк для людей, які просять його про допомогу, молиться також про ревні, жертвенні покликання до монашого стану.

У Львові на місці, де тепер знаходиться собор святого Юра, було ще за княжих часів побудовано печеру і храм св. Онуфрія. Тепер у Львові є монастир та храм св. Онуфрія.

Чимало василіянських монастирів обрало св. Онуфрія за свого покровителя, зокрема, Львівський, Лаврівський та інші. **Тому поспішайте до Львова чи Лаврова 25 червня на відпуст – храмове свято.**

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ, ПРОЯВЛЯЮЧИ ГОСТИННІСТЬ, ЗОКРЕМА ДО СВОЇХ БРАТІВ І СЕСТЕР ІМІГРАНТІВ, В ДІЙСНОСТІ ЗАСВІДЧУВАЛИ ЛЮБОВ БОГА ОТЦЯ ДО ВСІХ ЛЮДЕЙ.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКВА, СВІДОМА СВОГО МІСІЙНОГО ЗАВДАННЯ, СПРИЯЛА ВИНИКНЕННЮ ТА ДІЯЛЬНОСТІ НОВИХ АПОСТОЛЬСЬКИХ РУХІВ.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ, ЗОКРЕМА СХІДНОЇ, ЗРОЗУМІЛИ, ЩО ПАПА РИМСЬКИЙ Є НАСЛІДНИКОМ СВ. АП. ПЕТРА І НАМІСНИКОМ ІСУСА ХРИСТА НА ЗЕМЛІ.

Покровитель на липень – св. Володимир Великий, 28(15)

Господь вислухав молитви

Хочу висловити найщирішу подяку Господеві, який вислухав мої молитви до св. апостола Юди-Тадея і подарував мені велику радість. Як і більшість дівчат, я мріяла про щасливе подружжя. Проте як знайти порядного хлопця, який би міг стати справжнім чоловіком і батьком, я не знала. Сум огортав душу. Саме тоді, коли помирала надія, до рук мені потрапила «Дев'ятниця до св. апостола Тадея». Молилась до Господа зі сльозами на очах, у покорі, вірила, що Він вислухає мене і допоможе.

І о диво! Серед білого дня (не на дискотеці чи у барі, де так часто молодь шукає собі пару) обрав мене з числа подруг хлопець доброї вдачі, спокійний, лагідний. Ось уже третій рік ми разом. Маємо сина. Любов зростає з кожним днем. На стіні у мене – образок св. апостола Юди-Тадея. Він – опікун моєї дитини, мого чоловіка, моєї сім'ї. Щодня дякую Святому у щоденних молитвах за заступництво, прошу опікуватися мною надалі. Також прошу про здоров'я і щасливу долю для сина, а для чоловіка – християнської поведінки. Закликаю усіх дівчат молитися до цього Святого.

З повагою ваша читачка Надія,
Жовківський р-н, Львівська обл.

"СЛОВО ЖИТТЯ"

«Хто своє життя зберігає, той його погубить; а хто своє життя погубить задля мене, той його знайде» (Мт 10, 39).

Ці слова Ісуса звертають нашу увагу на два різні життя: земне життя, яке будується у цьому світі і надприродне життя, дане Богом через Ісуса, життя, що не закінчується зі смертю і яке ніхто не може відібрати.

Отже, життя людини можна розуміти двояко. По-перше, кожен може прив'язатися до цього дочасного життя, вважаючи його своїм єдиним добром і думати лише про себе і своє майно. У цьому випадку людина замикається у саму себе, зосереджується на своєму «Я». Але кінець всьому – смерть. Другий спосіб розуміння життя – життя у вимірі вічності. Воно є дар Божий, який людина частково собі заслуговує, пожертвувавши дочасним життям.

«Хто своє життя зберігає, той його погубить; а хто своє життя погубить задля мене, той його знайде».

Ця Христова вимога тотожна мучеництву. Всі християни, які хочуть наслідувати Учителя, повинні бути вірними Євангелію і тратити своє життя, вмираючи (якщо потрібно) навіть мученицькою смертю. Внаслідок такої готовності Бог дарує людині життя вічне. Ісус дав приклад, як пожертвувати до кінця своїм життям, щоб отримати життя у вічній славі. Він попереджає, щоб ми не боялися тих, які вбивають тіло, *«душі ж убити не можуть»* (Мт 10, 28).

«Хто своє життя зберігає, той його погубить; а хто своє життя погубить задля мене, той його знайде».

Ісус неодноразово повертається до цієї теми. А це свідчить про її важливість. Пожертвування дочасним життям, тобто готовність до мучеництва, стає основним законом християнського життя.

Отож, нам, християнам, треба бути готовими постійно зрікатися самих себе, відмовлятися від власного егоїзму. Якщо хочемо бути справжніми християнами, то ми повинні зробити Христа центром нашого існування. А що Він бажає від нас? **Любові до ближніх.**

Хто справді любить ближніх, той жертвує своїм дочасним життям і знайде життя вічне. Це не означає відмовитися жити, але бути свідомим повної і великої відповідальності.

«Хто своє життя зберігає, той його погубить; а хто своє життя погубить задля мене, той його знайде».

Вже на цій землі можемо пересвідчитись, що через дарування самих себе, через любов, якою ми живемо, зростає в нас життя. Коли день проживемо у служінні іншим, коли зуміємо внести у сіру буденщину справжню Христову любов, то відчуємо радість і зрозуміємо, що ми себе зреалізували.

«Хто своє життя зберігає, той його погубить; а хто своє життя погубить задля мене, той його знайде».

Коли виконуватимемо заповіді Ісуса, а вони всі оперті на любові, то після дочасного життя знайдемо життя вічне.

Згадаймо, як судитиме Ісус в останній день. Тим, що стоятимуть по правиці Нього, Він скаже: *«Прийдіть, благословенні... Бо я голодував, і ви дали мені їсти... чужинцем був, і ви мене прийняли; нагий, і ви мене одягнули (Мт 25, 34-36).*

Щоб зробити нас учасниками життя непроминаючого, Він зважатиме лише на те, чи ми любили ближнього. І те, що ми зробили ближньому, вважатиме, що ми вчинили Йому.

Отже, як нам виконати ці слова? Як від сьогодні навчитись тратити дочасне, а знаходити вічне життя?

Оглянімось навколо і збагатімо щоденне життя вчинками любові. Якщо в тебе є сім'я, то добачай Христа в своєму чоловікові, жінці, дітях. Добачай Христа у своїх співробітниках, у колегах по суспільній діяльності, спорті тощо. Робімо добро всім. І не забуваймо тих, про яких щодня довідуємось із газет, чи від друзів, чи з телебачення. Для всіх зробімо бодай щось, згідно з нашими можливостями. Якщо вже не можемо нічого зробити, то помолімося за них. Справжня життєва цінність – це любов.

К'яра ЛЮБІХ

Історико-філософський ліцей ім. Св. Йосафата Бучацького монастиря Чесного Хреста Господнього Чину Св. Василія Великого оголошує прийом учнів у 10 клас на 1999-2000 навчальний рік.

Для вступу потрібно подати такі документи:

– свідоцтво про неповну середню освіту;
– свідоцтво про народження (копія);
– свідоцтво про св. Тайну хрещення;
– медичну довідку (форма 086-У);
– 4 фотокартки розміром 3х4 см;
– характеристику зі школи;
– автобіографію;
– довідку з місця проживання, про склад сім'ї;
– рекомендацію від пароха (якщо можливо);
– заяву батьків.

Приймання документів з 21 червня по 3 липня (з 9 до 17 год.)

Вступні випробування та співбесіда з 5 по 10 липня:

– співбесіда з основних предметів (математика, іноземна мова, хімія, біологія, укр. література, християнська етика);
– українська мова (творчий переказ);
– історія України і географія (усно).

Адреса ліцею: 283220, м. Бучач, Тернопільська обл.,
вул. Міцкевича, 19
тел.: (03544) 2-15-49

Дирекція ліцею

ВШАНУВАЛИ МАТЕРІВ

Мама, матуся, нене рідна... З якою теплотою і ніжністю промовляємо ці слова. Від матерів усе прекрасне на землі. Материнська любов не знає меж. Вона, наче вогник у темряві, просвічує нам шлях, зігріває теплотою серця впродовж усього нашого життя, захищає перед бурями і незгодами. Ми вдячні їм за дар життя, жертвенну любов, за недоспані ночі, за молитви до Господа за нас. Місяць травень присвячений нашим матерям. У кожного з нас є три матері: Небесна Матір – Пресвята Богородиця, наша ненька Україна – милий серцю край та рідна мати, яка нас народила і виховала.

Величаво вшанували матерів з нагоди Дня матері учасники Марійської та вівтарної дружин молоді Жовківського храму Пресвятого Серця Христового. Вони підготували гарний концерт художньої самодіяльності під керівництвом сестер Служебниць Маргарити Мороз, Орести Боршовської, Світлани Романової та Домініки Погорілець.

Тепло привітав гостей: матерів, бабусь, які прибули на свято, а також сестер Служебниць, які є духовними матерями, отець-ігумен Жовківського монастиря **Тома Кушка, ЧСВВ.** Потім звучали пісні, вірші, присвячені матерям. Проводились веселі конкурси і розваги, не лише для дітей, але й для їх батьків.

На закінчення свята діти подарували матерям букети живих квітів та подарунки, виготовлені власними руками. Батьки організували для дітей «солодкий стіл» – пригостили смачними тістечками і цукерками, фруктами, розділили з ними спільну радість свята.

Сестри Служебниці подарували всім матерям пам'ятні образки Матері Божої з Дитятком Ісусом на руках. Хвилююче линула до Господа спільна молитва подяки.

На світлині: наймолодші учасники свята з сестрами Служебницями Жовківського новіціяту.

МОЛИТВАМИ І ПІСНЯМИ ПРОСЛАВЛЯЛИ ГОСПОДА

ВЕЛИЧАВІ ВІДПУСТОВІ СВЯТКУВАННЯ З НАГОДИ СВЯТА «ТЕПЛОГО МИКОЛАЯ» ВІДБУЛИСЬ У КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН.

...Теплий, сонячний день. Яскраві промінчики сонця виблискували золотом на куполах храму, пробивались крізь віття дерев, зігрівали теплом землю. Милувала зір живописна краса Крехівської обителі, оповитої вінцем гір і лісів. Близько полудня почали з'їжджатись автобуси з паломниками з різних теренів Галичини і Закарпаття. А згодом почали прибувати групи прочан, які відбували пішу прощу. Серед них прибула велика група молоді зі Львова, яка нараховувала близько 300 чоловік. Їх учасниками були члени Марійського Товариства «Містична троянда» церкви св. Андрія і Марійська дружина церкви св. Онуфрія у Львові. До них долучились члени патріотичної молодіжної організації «Галицька Січ» зі Львова. Молоді прочани подолали пішки близько 40 км. Дорогою відмовляли молебень, вервицю, співали духовні пісні. Дружньою ходою йшли також молоді прочани Кристинополя, Жовкви та навколишніх сіл. Прибувши до Крехова, паломники заходили до храму, молились і дякували Господеві за отримані ласки. Тут же, у храмі, у всій красі і величі сяють чудотворні ікони Пресвятої Богородиці і святого Миколая-чудотворця, які з давніх-давен шанували у нашому народі, прибігали під їх могутній покров, просили допомоги і заступництва.

Лине мелодійний передзвін електронних дзвонів. З церкви виходить процесія на чолі з священиками, братами Василіянського Чину. Тисячі прочан приєднуються до них і направляються до першої каплички на узліссі, де розпочинається Хресна дорога. Цей рік є роком Бога Отця. Ми, християни, в особливий спосіб звертаємось з молитвами до Бога, щоденно промовляємо молитву «Отче наш». Вдумаймось в кожен рядок цієї глибокодуховної молитви, в ній знаходимо відповідь на багато питань нашого життя. Саме на молитві «Отче наш» були побудовані всі проповіді під час Хресної дороги. Вступну науку на тему: «Бог Отець наш...» виголосив **о. Мар'ян Чернега, ЧСВВ.** На другій стації проповідав **о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ.** Темою його проповіді було «Нехай святиться ім'я Твоє...» Крок за кроком лісовими стежинами люди різного віку прямували до наступних стацій. Проповідь на тему «Нехай прийде царство Твоє...» виголосив **о. Тома Кушка, ЧСВВ.** Темою наук наступних двох стацій, виголошених, **о. Іваном Майковичем, ЧСВВ** було «Хай буде воля Твоя». Отець

Отець **Йосафат Воротняк, ЧСВВ** проповідував про хліб наш насущний. Хліб є основою життя людини. Нам необхідний не лише той хліб щоденний, який ми споживаємо, але й хліб духовний, тобто молитва і Пресвята Євхаристія. Змістовну проповідь на тему «І прости нам провини наші...» виголосив **о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ.** Продовжив тему «І не введи нас у спокусу» **о. Теодор Пилявський, ЧСВВ.** На останній стації звучала проповідь **о. Василя Мендруня, ЧСВВ** на тему «Але визволи нас від лукавого...»

Потім паломники процесією вирушили до джерела з цілющою водою. Велике водосвяття здійснив **Йосафат Воротняк, ЧСВВ.**

На просторому майдані перед монастирем встановлено підвищення з металевих конструкцій, голубого і жовтого кольорів. Там же встановлено престіл, ікони Ісуса Христа і Богородиці. Згодом відправлялась Вечірня **Преосвященним Кир Софроном Мудрим, ЧСВВ.** Співали брати Крехівського монастиря. Понад 40 священиків сповідали майже цілу ніч паломників. Опівночі відправлялась Свята Літургія на чолі з **Дам'яном Кастраном, ЧСВВ** у співслужінні з багатьма єпархіальними священиками, а також з різних Чинів і Згромаджень.

На темному фоні неба світлячками спалахували зорі. На імпровізованій сцені відбувались духовні концерти молоді. Виступали Марійські дружини, що діють при різних монастирях і парохіях. Порадували майстерним виступом тріо бандуристів зі Львова

На світлині: під час Архиєрейської св. Літургії у Крехівському монастирі.

«Струни серця». З прекрасним концертом духовних пісень виступили брати-новики Крехівського монастиря. Незабутні враження залишаться у молоді від походу зі свічками до джерела. До зоряного неба линули тисячоголосі молитви, мелодійні церковні пісні, які прославляли нашого Спасителя – Ісуса Христа і Пресвяту Богородицю.

Вдосвіта, разом з першими променями сонця брати Крехівського і Малоберезнянського новіціяту на чолі з о. Мар'яном Чернегою, ЧСВВ співали Утреню. А згодом о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ з братами-новиками відправив Молебень до св. Миколая.

Кульмінацією відпустових святкувань була Архиєрейська Свята Літургія, яку очолював **єпископ-ординарій Івано-Франківський Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ.** Співслужили п'ять священиків з України, Польщі і Словаччини. Її учасниками було біля 40 тисяч вірних. Кілька тисяч людей прийняло до свого серця Євхаристійного Христа.

Серед почесних гостей відпустових святкувань були багатолітній політв'язень, борець за волю України Юрій Шухевич, народний депутат України Євген Марчук та ін. Прекрасна погода витримала до кінця Служби Божої. Мабуть, і небо раділо разом з людьми. А Господь щиро благословляв учасників прощі. Після закінчення Служби Божої пролив рясний дощ. Хоч паломники промокли, все ж були життєрадісними і щасливими, сповненими великої любові до Бога.

Нескінченними вервечками тягнулись вздовж гори Побійної від монастиря автобуси, автомашини. Кожен прочанин зберігав у своєму серці частинку духовної радості, тепло незабутніх вражень від перебування на прощі в Крехівській обителі.

Ольга КРАК

БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА НЕНАРОДЖЕНИМ ДІТЯМ

Своєрідним «реквіємом» відзначило Свято Матері молодіжне Марійське Товариство «Містична Троянда». Того дня від церкви св. Андрія у центрі Львова вирушив похід молоді до вулиці Стрийської, до пам'ятника ненародженим дітям. Він споруджений завдяки о. М. Солтису. Співаючи релігійні пісні, процесія йшла вулицями міста аж до храму Успіння Пресвятої Богородиці. Громада цієї церкви, очолена священиками, процесією вийшла нам назустріч. Вона поєдналася з нашою і ми разом підійшли до пам'ятника. Отець Мирослав Солтис під ангельський спів дітей відправив молебень до Матері Божої, після чого виголосив змістовну проповідь. Далі товариство «Містична Троянда» розпочало годину молитовного чування.

Мета походу не полягала в тому, щоби когось засудити, а перепросити Творця замість тих невідповідальних батьків, що не дозволили народитися своїм дітям. У такому настрої лунав спів, читалися розважання, відмовляли вервицю. Під кінець чування крізь пелену хмар сонце усміхнулося до нас...

Мирослав ГОРИНЬ, член ММТ «Містична Троянда»

ЗАХИСТ ЖИТТЯ НЕНАРОДЖЕНОЇ ДИТИНИ – СПРАВА ЦІЛОГО СУСПІЛЬСТВА

Неодноразово порушувана нашим часописом тема про захист життя ненародженої дитини стала і темою наукової конференції, що відбулася 15 травня цього року у церкві Пресвятої Євхаристії у Львові. Організатором цього заходу було товариство медиків-мирян ім. св. Луки, що діє при василіянській церкві св. Андрія.

Божественну Літургію перед початком роботи конференції відправив о. Йосиф Мілян, ієромонах Студійського уставу. Потім звучали змістовні доповіді теологів, лікарів, викладачів медичних учбових закладів України, спеціалістів з біоетики. Людина створена на образ і подобу Творця і її життя є дорогоцінним скарбом – цю та інші теми розвинув у своєму виступі о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Про вплив християнської етики на сучасне суспільство розповів о. Василь Зінько, ЧСВВ. У 1995 році побачила світ енцикліка Папи Івана Павла II «Євангеліє життя» і на її основних положеннях зупинився д-р Іван Луць, директор Інституту Захисту Життя. У доповіді с. Діогени Терешкевич, СНДМ, асистента кафедри гуманітарних дисциплін Львівського медуніверситету висвітлено проблему переривання вагітності в сучасному суспільстві та подано моральну оцінку цьому явищу. Також перед присутніми виступило ще 11 доповідачів, серед яких проф. Р. Дутка з темою «Етика і медицина», д-р Євген Саноцький («Душевні та тілесні наслідки аборту»), голова комісії з біоетики д-р Богдан Надрага (діяльність комісії біоетики щодо захисту життя), лікар Володимир Нестеренко (діяльність руху «Pro life» («За життя») та інші.

Майже всі з тривогою констатували таке сумне явище, як зростання абортів в Україні.

Окрім слухання виступів, учасники конференції розвинули дискусію. Результатом роботи стало прийняття резолюції, текст якої подаємо нижче повністю.

Ігор СКЛЕНАР

РЕЗОЛЮЦІЯ, ПРИЙНЯТА УЧАСНИКАМИ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

«ПРО ЗАХИСТ ЖИТТЯ НЕНАРОДЖЕНОЇ ДИТИНИ»

Розглянувши та обговоривши доповіді, конференція констатує:

За останні кілька років в Україні смертність перевищує народжуваність. Однією з причин цього сумного явища є аборт. Мільйони дітей позбавлені життя, яке було дане їм Богом. В суспільній свідомості сформувалось поняття про те, що аборт є нешкідливою процедурою, що не має шкідливих наслідків. Вбивство дитини шляхом аборту суперечить самій природі людини і вродженому материнському інстинкту. На батьках лежить обов'язок обміркувати, чи достатньо вони відповідальні, щоб виховати дитину. Ці міркування повинні відбуватися до зачаття дитини. Коли дитина вже зачата, ніхто не має права прирікати її на смерть. Дитя є унікальною і самостійною людською істотою з власною тілесною і духовною будовою, закладеною вже

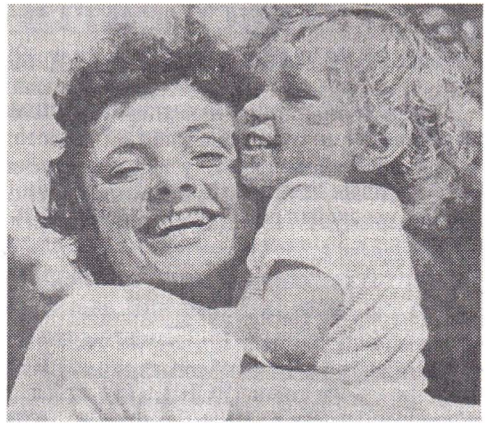

в момент запліднення. У материнському лоні дитина наче гість, що отримує від матері притулок і харчування. **Життя дитини – дар Божий.** Від самого моменту свого зачаття ембріон має всі ознаки людської особи – все те, ким буде доросла особа, вже міститься в ембріоні. Тому аборт – це вбивство людини, тобто злочин проти людини як такої. На жаль, наше суспільство керується іншими засадами. Наприклад, з одного боку, активно захищають права людини, а з другого – дозволяють аборт і порушують елементарне право невинної, незахищеної людської істоти. В ім'я права на життя скасовується смертна кара, а узаконюється аборт. З одного боку, шкодують злочинця, а з другого, – зовсім не турбуються життям дитини, яка ще навіть не народилася. Узаконюючи аборт, суспільство руйнує тисячолітні моральні принципи.

Крім цього, конференція доводить всіх до відома, що прийнято визначення аборту: *«Аборт є свідоме і безпосереднє здійснення вбивства дитини, що знаходиться в початковій фазі свого розвитку, тобто між заплідненням і народженням»*.

Конференція також визначає моральні засади та оцінки видів абортів, за якими вони поділяються на дозволені і недозволені.

Дозволені:

Спонтанічний аборт (викидень) – тут не можна говорити про моральну вину, хіба що причиною викидня є очевидна і свідома недбалість, яка його спровокувала.

Ектонічний (позаматковий) аборт – оскільки немає жодних шансів на рятування дитини, треба рятувати хоч би маму. Такий аборт морально виправданий.

Посередній (непрямий) аборт – медичне втручання є дозволеним і морально усправедливленим, оскільки без нього матір і дитина приречені на смерть (наприклад, при раку матки вагітної жінки).

Недозволені:

Терапевтичний аборт (за медичними показами). Не дозволяються на етапі ще перед загніздженням зиготи в матці жінки контрацептивні чи абортивні засоби.

Селективний аборт є неморальним, тому що не існує жодних причин, навіть ненормальність (аномалія) плоду, які усправедливлювали б позбавлення індивідуальності і гідності, що належать людському роду, також права на життя як такого.

Аборт, як наслідок згвалтування – не можна шукати рекомпенсації справедливості і вживати засобів ще більшої несправедливості, яким є перери-

вання життя вже зачатої дитини.

Суспільний аборт – засуджений, тому що жодні аргументи – економічні, психологічної природи, престижу та інтересів суспільства – не можуть вести до елімінування невинних створінь.

Конференція стверджує, що дана проблема повинна обговорюватися законодавцями, філософами, релігійними діячами, юристами і лікарями.

Конференція рекомендує:

1. Акушерсько-гінекологічна служба повинна проводити активну агітацію за збереження потомства, проти переривання вагітності.

2. Узаконити і дозволити сестрам-монахиням усіх згромаджень – у вигляді благочинної акції для проведення роботи по запобіганню абортів – взяти під опіку всі гінекологічні установи, передовсім жіночі кабінети в поліклініках, в яких відбувається переривання вагітності.

3. Лікарському товариству організувати в лікарнях біоетичні комісії, які б оцінювали методи лікування і наукові проекти, видавати етичні положення медичному персоналу, базуючись на засадах християнського віровчення.

4. Посилити друковане, телерадіо- та усне інформаційне забезпечення щодо зміцнення сім'ї. Розробити різного роду плакати і стенди з картинками, що спрямовані проти вбивства ненароджених дітей, розмістивши їх в коридорах і кабінетах гінекологічних установ, на міських рекламних щитах, на вокзалах, в церквах, а також у місцях масового скупчення людей та громадському транспорті.

5. Церковній владі: 1) організувати в парафіях консультації для молодих пар, щоб навчати їх методів природної регуляції зачаття, 2) направляти в Львівський Інститут Захисту Життя сестер-монахинь, жінок священиків, катехиток та ревних християнок на п'ятиденні курси підготовки консультантів.

6. Лікарям дотримуватись присяги Гіпократа, в якій сказано берегти життя, а не вбивати його.

7. Поширити співпрацю мирян-медиків з духовенством.

Конференція просить Колегію Управління охорони здоров'я Львівської області та Вчену Раду Львівського медичного університету виробити свої рекомендації щодо вшанування життя ненародженої дитини.

Конференція звертається до церковної влади з пропозицією включити до навчання в духовних навчальних закладах дану тематику.

Конференція закликає владу на всіх рівнях (національному, обласному, районному) допомагати матеріально малозабезпеченим вагітним жінкам та сім'ям.

Конференція надсилає дану резолюцію: Уряду України, Львівській обласній держадміністрації, обласному управлінню охорони здоров'я, медичному університету, Українському лікарському товариству, Главі Української Греко-Католицької Церкви, пресі.

*Резолюцію підписали: **від оргкомітету конференції** – о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, **від Товариства мирян-медиків ім. св. Луки** – д-р Євген Саноцький, **від Інституту Захисту Життя** – д-р Іван Луць.*

МУЗЕЙ РЕЛІГІЙНОЇ ВИШИВКИ О. Д-РА Д. БЛАЖЕЙОВСЬКОГО

З давніх давен, з покоління в покоління передавалось у нас в Україні мистецтво вишивки. Українську вишивку вважали берегинею християнських родин. Доброю традицією стало в нас прикрашати вишиванками храми. Окремі з них – справжні витвори мистецтва. Милують своєю неповторною красою вишивані фелони і хоругви. В них закладена глибока символіка наших прадавніх християнських звичаїв.

На світлині: тепло вітає о. Дмитра з нагоди відкриття музею Преосвященний владика Кир Юліан Гбур.

До найславніших творців мистецтва релігійної вишивки належить отець-доктор Дмитро Блажейовський. Його вишивані ікони, фелони, хоругви демонструвались не лише у багатьох теренах України, але й за кордоном. Вінцем його творчої праці стало втілення давньої мрії – відкриття у Львові музею релігійної вишивки. Його було урочисто відкрито у прекрасні травневі дні, коли ми, християни, в особливий спосіб, вшановуємо Пресвяту Богородицю. Музей був освячений Преосвященним владикою Кир Юліаном Гбуром. У його відкритті взяли участь мер міста Львова п. Василь Куйбіда, Протоігумен о. Теодозій Янків, ЧСВВ, Протосинкел Львівської архиєпархії о. Ярослав Чухній, отець-мітрат Йосиф Андріїшин, голова клубу греко-католицької інтеліґенції п. Іван Гречко та ін. Виставка унікальних творів мистецтва - релігійної вишивки о. Дмитра Блажейовського присвячена 2000-літньому ювілею Різдва Христового.

Життєва доля отця-доктора Дмитра Блажейовського була не з легких. Тернистою дорогою наполегливо йшов до мети. Багато працював над собою, вчився, займався науковою працею і постійно молився до Господа, просив Його благословення і опіки. А в тяжкі хвилини свого життя, зокрема, просив заступництва у Небесної Матері – Пресвятої Богородиці. І знову душу зігрівала велика Божа любов, на місце смутку приходила радість, на місце невдач – успіхи. Кожен крок свого життя він звіряв з Богом, прагнув

кожен день прожити так, щоб зробити щось на славу Божу, щоб добрими ділами прославити Його святе ім'я.

Літа... Нестримно летять вони. Посріблила скроні сивина, але душею відчуває себе молодим, очі сяють радістю. Господь благословив о. Дмитра довгим віком. Вже дев'ятий десяток незабаром зустрічатиме. І як колись, в юності, знову у тиші храму складає подяку Господеві за отримані ласки. Іноді думками лине у рідну Лемківщину, де народився 21 серпня 1910 року, де бігав босоніж, де вперше переступив поріг церкви і молився до Господа. Можливо, саме тоді відчув прагнення йти духовною стежиною життя.

Потім були роки навчання в гімназії у Перемишлі. Згодом продовжив студії філософії і теології у Римі. 2 квітня 1939 року в Римі був висвячений на священика в целібаті. Успішно захистив докторат з теології в університеті Урбаніянум (Рим) в 1942 році та з історії Церкви в університеті Григоріянум (Рим) в 1946 році. Свою душпастирську працю розпочав в США – у Чікаго, в штаті Колорадо, згодом служив у храмах Філадельфії, Пенсильванії, Х'юстоні, в Техасі. Саме в США відчув велику ностальгію за Україною, прагнув там, за океаном, відродити українські звичаї, традиції, зокрема, мистецтво вишивки. Вечорами довго складав візерунки, малював релігійні картини і переносив їх на полотно. А потім вишивав релігійні сюжети з Святого Письма, а також ікони Ісуса Христа, Матері Божої, святих. Поряд з тим, у Римі займався науковою працею. З 1973 по 1999 рр. написав 12 наукових праць (на англійській мові), дві з них перекладено на

На світлині: високоповажні гості оглядають виставку релігійної вишивки о. Дмитра Блажейовського.

українську мову. В Римі вийшло п'ять збірок візерунків української вишивки. В 1992 році о. Дмитро Блажейовський поїхав в Україну. В різних містах організовував виставки вишитих ікон та візерунків, вишиванок, фелонів і хоругов, яких нараховувалось біля 90. Такі виставки проводились, зокрема, в Києві, Каневі, Луцьку та ін. У львівському видавництві монахів-Студитів «Свічадо» видано шосту, а згодом, сьому і восьму збірку візерунків вишивок о. Д. Блажейовського. За власні заощаджені кошти відкрито музей вишиваних ікон у Львові, де будуть проходити виставки, зустрічі з видатними людьми, духовними особами, конференції тощо.

Створений благодійний фонд ім. Д. Блажейовського. Головою фонду є о. Ігор Ковальчук.

– *Основною ідеєю музею,* – говорить о. Ігор Ковальчук, – є поширення мистецтва вишиваної ікони на всіх теренах України. *Через мистецтво вишиваних ікон люди глибше пізнають релігійні традиції, свята, духовно збагачуються. Релігійна вишивка сприяє також екуменічному діалогу між Церквами. На відкритті музею Протоігумен о. Теодозій Янків, ЧСВВ висловив пропозицію привезти колекцію вишиваних ікон на відкриття церкви отців Василіян у м. Києві, яка будується з нагоди 2000-літнього ювілею.*

Визначному майстру релігійної вишивки о. Дмитру Блажейовському належить 185 унікальних вишивок-ікон, хоругов та фелонів. Частина їх залишилась за кордоном, окремі вишивані хоругви зберігаються нині в українських соборах, зокрема, у храмі св. Юра у Львові, у Мюнхені (Німеччина), у Люрді (Франція), в Українській семінарії в Римі. Вишивані ікони о. Д. Блажейовського є у Римі, Ватикані, у сестер св. Анни в Бразилії, в музеї м. Канева. Малі іконки прикрашають численні фелони владик і священиків.

Значна частина таких ікон знаходиться тепер у нововідкритому музеї м. Львова. Тут є 74 ікони та релігійні вишивки. Представлено, по-суті, цілий вишитий іконостас автора.

Особливе місце у творчості о. Дмитра займають ікони Матері Божої. В музеї представлено 13 вишитих, добре відомих в Україні чудотворних ікон і 4 ікони Пресвятої Богородиці, які є за кордоном і почитаються також в Україні. Це чудотворні ікони Неустанної Помочі, Белзько-Ченстоховська, Жировецька, Марія Повчанська.

Приваблюють своєю красою ікони святих українського народу Володимира і Ольги, Бориса і Гліба, св. Йосафата та ін. З великою майстерністю виконані великі образи «Тайна вечеря», «Ісус молиться на Оливній горі», розп'яття Ісуса Христа, «Оранта над собором святої Софії» та ін. На виставці представлені також вишивані портрети українських письменників і поетів: Тара-

На світлині:
візерунок вишиваної ікони «Крехівська Богородиця».

са Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Маркіяна Шашкевича. І сьогодні о. Дмитро Блажейовський плідно працює: продовжує писати наукові праці, докладає зусиль для розробки і видання нової, доповненої десятої збірки українських візерунків вишивок, ікон, фелонів, хоругов.

– Я по-справжньому щасливий, – сказав о. Дмитро, - що Господь благословив мої починання, допоміг досягти мети: видати мої наукові праці і відкрити у Львові музей релігійної вишивки. Щасливий, що маю в Україні ряд послідовників, які теж вишивають ікони, картини з релігійними сюжетами Святого Письма. Серед них п. Віра Онищук та Марія Ваврисевич з м. Володимира-Волинська, п. Марія Степанюк, родина Ликтей з м. Тернополя, п. Валерій Маленовський з Києва, о. Богдан Сухий та п. Йосиф Кравець зі Львова. Радісно стає на серці, що створюються окремі гуртки вишивальниць релігійних вишивок. Так, зокрема, в м. Ірпінь біля Києва діє такий молодіжний гурток під керівництвом п. Людмили Сукачової.

Так, це справді велике щастя о. Дмитра Блажейовського: заслужити у Бога великої ласки і створити справжні шедеври мистецтва, залишити їх у спадок прийдешнім поколінням. Це велике для нього щастя - працювати на славу Божу, служити Церкві і народу, залишити добрий слід на землі.

Ольга КРАК

УГКЦ І ДУХОВНЕ ВІДРОДЖЕННЯ ВІЙСЬК

✦ Нещодавно у м. Києві підписано спільну угоду про взаємодію між УГКЦ та Державним комітетом у справах охорони державного кордону України. У документі зазначено про ряд спільних практичних дій, серед яких заходи, спрямовані на духовне відродження, християнське просвітництво і формування духовних засад у житті військовослужбовців, на забезпечення прикордонників духовною літературою. Угоду підписали відповідно єпископ-ординарій Зборівський Михаїл Колтун, ЧНІ та командувач Прикордонними військами України генерал-полковник В. І. Банних.

ЗНАЧЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ ЄВХАРИСТІЇ

На порозі третього тисячоліття, міркуючи над минулим Церкви та визначаючи різні проблеми християнства, постає запитання: чому християнський Захід має стільки канонізованих святих, а християнський Схід, в тому числі ми, українці, може порахувати їх на пальцях? Мимоволі спостерігаємо, що на Заході в особливий спосіб почитається Пресвята Євхаристія. І аналізуючи життя святих Римо-Католицької Церкви, це наглядно бачимо.

Такий відомий св. Тома з Аквіну, найбільший філософ християнства, написав гімн на честь Євхаристійного Христа «Така велика Тайна» (латиною: «Тантум ерго сакраментум»). Згадаємо ще св. Вінкентія з Павлі, який відправляв з глибокою побожністю Службу Божу. Свята монахиня Клара, зображена на іконі, має дароносицю, яку вона тримала проти ворогів монастиря. Відоме також чудо, яке сталося за посередництвом св. Антонія з Падуви, коли одна свійська тварина впала перед дароносицею на коліна.

Кульмінацією набоженства до Євхаристійного Ісуса є набоженство до Пресвятого Серця Христового. Почитання Євхаристійного Христа було раніше на християнському Сході також поширене, і в ті часи Святих було багато. Це почитання проявлялося у євхаристійній молитві, яка становить найважливішу частину св. Літургії. На Сході вона називається «анафора», а на Заході «євхаристійний канон». Св. Василій Великий у 4 столітті написав прекрасну за змістом, але дуже довгу анафору. Нині вона ще відмовляється 10 разів на рік у нашому обряді. Св. Іван Золотоустий на початку 5 століття уклав також дуже гарну анафору, але значно коротшу. Тому й ціла св. Літургія названа його іменем.

У середньовіччі культ ікони на Сході переважав над євхаристійним набоженством. На зменшення почитання Пресвятої Євхаристії вплинув також янсенізм (протестантська течія, яка заперечувала присутність Ісуса Христа у Пресвятій Євхаристії). Відомий приклад з атонським монахом, який прагнув щоденно причащатися, але йому забороняли і він подався на Захід. Там зміг виконати своє бажання.

Св. свщм. Йосафат Кунцевич прекрасно поєднав дух східного монашества з євхаристійним набоженством.

Наприкінці згадаймо слова нашого Спасителя: *«Хто тіло моє їсть і кров мою п'є, той живе життям вічним, і я воскрешу його останнього дня (Ів 6,54).*

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

МИЛОСТИНЯ

На Євхаристійному Конгресі у Філадельфії (США) свого часу мати Тереза з Калькути розповідала: «В Калькуті є труднощі з цукром. Одного разу чотирирічна дівчина-індуска прийшла до нас зі своїми родичами і принесла невелику баночку цукру, кажучи: «Я не їла цукру три дні, тож візьміть цей цукор і віддайте своїм дітям». Ця дитина зуміла відмовитися від улюбленого і потрібного продукту, щоби поділитись ним з голодними дітьми».

***

– А що ви знову, добродію Миколо, захворіли?

– То це мене в поїзді протягнуло. Радикуліт – це така хвороба, якої треба берегтись.

– Зверніться, добродію, до народних лікарів, приміром, до нашого пенсіонера Степана Войчука. Він так справно вправляє хребці, що через тиждень виздоровієте.

– Е, ні. Я маю свій метод лікування. Лікар призначає мені уколи і протягом кількох днів радикуліт проходить.

– Але говорять, що це не завжди має добрі наслідки, – мовив сусід до Миколи.

– Краще піду у поліклініку до свого знайомого лікаря і як він мені скаже, то так буду діяти.

На другий день Микола вирішив зайти в аптеку, щоб купити ліки. Коли виходив з хати, то перед дверима стояв чоловік з хлопчиком.

– Допоможіть мені, добродію, чим можете, бо я потерпів від повені. Сам я із Закарпаття, села Ясиня Рахівського району. Ось вам документ, – вийняв його з кишені і показав Миколі.

Микола витягнув з кишені десять гривень і сказав:

– Вас двоє. Візьми і ти, хлопче, п'ять гривень.

Хлопчик з радістю взяв гроші і тут же віддав їх батькові, кажучи:

– Красно дякуємо!

– А як тебе звати?

– Мене – Микола, а тата – Іван.

– Та ти – мій тезка. На жаль, в мене немає більше грошей. Ось ще знайшов одну гривню. Візьми собі на цукерки.

«А як буде з ліками? – подумав Микола. Та якось воно буде, обійдусь сьогодні без них».

Мужчина і десятилітній хлопчик були дуже задоволені:

– Дай, вам, Боже здоров'я, щоб ви ніколи не хворіли і ніякого горя не знали. Нехай благословить вас Бог!

– І вам щасти Боже! Щоб ви вже в цьому році збудували собі нову хату. З Богом!

Микола знову повернувся до помешкання. У нього теж зараз фінансова скрута, а тут прийшлось останній гріш віддати. Але у своїй душі він відчув задоволення та навіть радість, що таким звичайним способом допоміг потерпілому побратиму у біді, спричиненій жахливою повінню на Закарпатті. Задумав позичити грошей на ліки, але це залишив на другу половину дня. Та вже перед обідом Микола відчув полегшення. Він сам собі не вірив, що хвороба поволі відступила.

Про свій вчинок добродій Микола вирішив нікому не говорити, навіть своїм родичам. На другий день він почував себе ще краще і зрозумів, що ліки йому вже не потрібні. Своє оздоровлення завдячував Божому милосердю і тому чоловікові та хлопцеві. Він був вдячний Богові за дану ласку – виявити своє милосердя щодо знедолених. Через три дні після своєї хвороби відчував себе майже повністю здоровим. Микола вважав, що це маленьке чудо не могло бути збігом обставин. Адже ж Ісус Христос сказав: «Усе, що ви зробите одному з моїх братів найменших – ви мені зробили». А якщо ми допомогли самому Ісусові, то чи він залишиться до нас байдужим і не оздоровить наші душі і тіла? *«Будьте милосердні, як і Отець ваш милосердний!» – закликає Спаситель.*

Сусід, який перед тим бачив Миколу хворим, першим дізнався про його чудесне виздоровлення.

– Приймав уколи чи ходив на масаж? – запитав з цікавістю.

– Нічого не робив. А сталося зі мною... І тут Микола розповів усю історію.

Сусід не дуже був здивований, навіть відповів:

– Все може бути. Милостиня подобається Богові, як і інші добрі вчинки, і тому Він винагородив тебе здоров'ям. Це дійсно чудо, хоч не всі повірять.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ,
м. Бар

СХІДНІ ОТЦІ ПРО МИЛОСТИНЮ

Де милостиня, туди не сміє увійти диявол і ніяке інше зло св. Іван Золотоустий, Про статуї 1).

Велике діло – милостиня. Полюбімо її – вона не має нічого собі рівного. Ти мовчиш, а вона стоїть і тебе охороняє. (св. Іван Золотоустий, Про покаяння 3)

МОЛИТВОЮ І СЛУЖІННЯМ

Сестри Служебниці Непорочної Діви Марії свято шанують пам'ять співзасновниці свого Згромадження праведної Йосафати Гордашевської. З нагоди 80-ліття смерті і 130-ліття від дня народження праведної слугині Божої Йосафати Гордашевської в прекрасні травневі дні сестрами Служебницями НДМ новіціяту м. Жовкви поставлено в районному Народному домі «Просвіта» виставу «У молитві і служінні». Знову ожили перед глядачами давні сторінки історії життя с. Йосафати, перші нелегкі кроки становлення Згромадження Сестер Служебниць, монаше життя, сповнене молитви, жертви, служіння Богу.

На світлині: с. Йосафата Гордашевська.

Йосафата (Михайлина) Гордашевська походила з старовинного міста Львова. Саме тут, у 1869 році вона народилась, росла, виховувалась у великій любові до Бога. Як описують про неї, що *«Йосафата мала гарне виховання, була серйозної вдачі, злученої з веселим гумором, у неї були сиво-зелені очі, які випромінювали радість, а цілий вираз обличчя проявляв спокій, який походив з глибокої злуки з Богом...»* Під проводом о. Є. Ломницького, ЧСВВ проводила реколекції, а згодом за його пропозицією стала першою сестрою Служебницею і співзасновницею Згромадження. Вона виховувала перших сестер, організовувала спільноти й апостолят серед бідного поневоленого народу. *«Виховувати серце народу – це був її клич»*. Її життя було переплетене з молитвою і служінням любові до Бога і до ближнього... Перший вишкіл чернечого гарту молода Михайлина пройшла в Жовкві, у сестер Феліціянок. Згодом 24 серпня 1892 року у василіянській церкві св. Онуфрія у Львові урочисто відбулись облечини першої Сестри Служебниці. Тоді вона отримала нове монаше ім'я Йосафата. І того ж дня виїхала до с. Жужель, де стала настоятелькою монастиря, виховувала перших кандидаток і новичок. У 1919 р. с. Йосафата померла. Була похована у Кристинополі. Її тлінні останки у 1982 р. привезено до Риму. Зараз продовжується процес беатифікації. У 1998 р. Святійший Отець Папа Іван Павло II проголосив с. Йосафату праведною. І тепер, перебуваючи у домі небесного Отця, с. Йосафата постійно молиться за ревні і добрі покликання до монашого стану у Згромадженні Сестер Служебниць.

За Божим Провидінням все більше дівчат приходять у новіціят Сестер Служебниць, прагнуть посвятити своє життя служінню Богу в кількадцятьох країнах світу. На вечорі з нагоди 80-ліття смерті с. Йосафати Гордашевської виступила Провінційна настоятелька Згромадження Сестер Служебниць в Україні с. Марта Козак. Тепло привітав Сестер Служебниць ігумен Жовківського монастиря о. Тома Кушка, ЧСВВ. Після цього відбувся великий духовний концерт, даний сестрами Служебницями новіціяту м. Жовкви.

•

СЕСТРИ ЗГРОМАДЖЕННЯ СВ. ЙОСИФА

Після прийняття християнства в Русі-Україні почали створюватися перші монаші осередки. Наше монашество було самобутнім і мало свої особливості. Загальновідомими подвижниками чернечого життя у 11-12 ст. були св. Антоній і св. Теодозій Печерські. У наступних століттях також на наших землях діяли численні монастирі, де жертвенно служили Господеві сотні богопосвячених осіб. Особливо плідним на покликання до монашого стану було, мабуть, 20 століття.

Минулого року відзначено соту річницю від тої знаменної події, коли в 1898 році сільський парох о. Кирило Селецький заснував Згромадження Сестер святого Йосифа в селі Цеблів Перемиської греко-католицької єпархії. Перед тим о. К. Селецький у співпраці з о. Єремією Ломницьким, ЧСВВ, у 1892 році став співзасновником Згромадження Сестер Служебниць в селі Жужіль, де був парохом. Двадцять два роки свого працелюбного життя, відданого на службу Богові, о. К. Селецький присвятив сестрам Йосифіткам. В їхньому монастирі у 1918 році закінчив свій подвижницький шлях.

Після смерті о. Селецького цим Згромадженням безпосередньо заопікувався Перемиський єпископ Йосафат Коциловський, ЧСВВ. 26 травня 1918 року він відвідав монастир у Цеблові. З 1921 року отці Редемптористи східного обряду зі Львова на прохання сестер і за дорученням Преосвященного Йосафата Коциловського взяли на себе духовний провід сестер Йосифіток. В 1939

На світлині: діти у захоронці разом сестрою Згромадження св. Йосифа в довоєнні часи.

році Згромадження сестер Йосифіток нараховувало 180 сестер, які жили в 30 монастирях Перемиської єпархії.

Існував монастир сестер Йосифіток в селі Верхнє Висоцьке. Це гірське село розташоване на річці Стрий. Монастир був біля старенької церкви Різдва Пресвятої Богородиці. Сестри допомагали о. парохові в душпастирській праці, вишивали, вчили вишивати і шити жінок села. В захоронці катехизували дітей. Після приходу радянської влади у 1939 році у Західній Україні вивезли на Сибір двох монахинь, а в монастирі зробили школу. Під час німецької окупації монастир відновив свою діяльність. Почала знову діяти дитяча захоронка. Збереглася навіть фотографія дітей захоронки разом із сестрою Йосифіткою. Після ліквідації УГКЦ у 1946 році монахинь вивезли на Сибір, а у приміщенні монастиря зробили школу. Церкву закрили, бо була близько біля школи і притягала школярів. Якийсь час монастирський будинок займали прикордонники. Потім його розібрали, щоб не було і сліду від монахинь-Йосифіток. Але Згромадження відродилося і сьогодні розквітає, зокрема на Львівщині.

о. Роман КАСПРИШИН, парох УГКЦ смт. Рудно

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ У КАЗАХСТАНІ

У минулому номері «Місіонаря» опубліковано статтю про василіянську станицю у Казахстані. Цього разу подаємо уривок зі спогадів о. Дам'яна Богуна, ЧСВВ про отців Василіян у цій середньоазійській країні за часів комуністичного режиму.

«Із майже 60 монахів Василіянського Чину, засуджених на каторжні роботи за Сталіна, п'ять перебувало у Казахстані. Це о. Йосафат Федорик, ЧСВВ, о. Антоній Станканинець, ЧСВВ, о. Григорій Балагурак, ЧСВВ, (згодом єпископ) о. Северіян Пришляк, ЧСВВ, о. Мар'ян Шабан, ЧСВВ. Смерть ката народів Сталіна стала для ув'язнених отців мовби промінцем надії. Нова влада вирішила допомогти жертвам сталінського терору. «Без вини винних» звільняли. «Їхати б додому, бо там нас очікують». Але отці Василіяни відкинули цю думку. Адже у Казахстані вони не змогли покинути людей, з якими працювали і час від часу надавали духовну обслугу. Вдень вищезгадані монахи Василіянського Чину працювали на виробництві, а вночі підпільно по домах. Добрі люди згодом забрали їх додому, до рідного краю.

о. М. Шабан, ЧСВВ помер у 1988 році у рідному селі Яблунівці, о. С. Пришляк, ЧСВВ у Гошівському монастирі у 1981 році, о. Г. Балагурак, ЧСВВ відійшов до вічності у 1965 році, у далекому Челябінську. Митрополит Йосиф Сліпий призначив о. Й. Федорика єпископом для українців-греко-католиків у Середній Азії. Він жертовенно працював для добра своїх вірних і помер у м. Стрию на Львівщині 1979 року, де і похований. Отець Августин Станканинець має нині 94 роки і доживає свій вік у Бучацькому монастирі отців Василіян».

ПАМ'ЯТІ О. АНДРІЯ ТРУХА, ЧСВВ

(До 105-річчя з дня народження і 40-річчя з дня смерті автора «Життя Святих»)

Отець Андрій народився *18-го лютого 1894 р.* у селі Гірному Стрийського р-ну на Львівщині. Він був найстаршим сином Василя Труха та Ганни з роду Яцків. При хрещенні отримав ім'я Григорій. До початкової школи ходив в рідному селі. Батько Григорія, крім роботи по господарству, працював також на залізниці. Коли Григорій мав перейти до четвертого класу, батька перевели на роботу до Нового Загір'я біля Сянока. Тому в четвертий клас ходив уже в Сяноці, де склав також вступний екзамен до гімназії. Але сім'я знову повернулася до села Гірного і Грицеві довелось складати новий вступний іспит до гімназії в Стрию. Великий вплив мав на нього гімназійний катехит о. Юліан Дзерович, який, правдоподібно, вплинув на рішення Григорія стати священиком і працювати над вихованням молоді та студенства зокрема.

Після початку Першої світової війни у 1914 році молодий Григорій Трух 3-го вересня 1914 року склав військову присягу в лавах Українських Січових Стрільців. Він був співавтором пісні про «Червону Калину». Про це пізніше сам писав у своїх спогадах. Його авторству, зокрема, належать рядки: *«Марширують наші добровольці у кривавий тан, визволяти братів-українців з московських кайдан. А ми наших братів-українців визволимо, а ми нашу славну Україну гей-гей визволимо!»* Січовим Стрільцем був Григорій Трух шість років (1914-1920). Під командуванням Дмитра Вітовського брав безпосередню участь у здобутті українцями влади у Львові 1 листопада 1918 року. Під час оборони Львова попав у польський полон, далі перебував у в'язниці в Бригідках та таборі в Домб'є.

Познайомившись в таборі ближче з отцями Василіянами, 1-го *травня 1920 року,* вже після звільнення з полону, вступив до новіціяту у Крехові. На чернечих облечинах прийняв ім'я св. Андрія Первозванного. *У лютому 1925 року* бр. Андрій Трух склав свої торжественні обіти у Василіянському Чині, а через рік прийняв св. Тайну священства. Перших сім років свого монашого служіння о. Андрій прожив у різних монастирях Галичини, особливу увагу приділяв місіонерській діяльності.

Після приїзду на американський континент протягом 26-ти років аж до своєї смерті о. Андрій Трух, ЧСВВ працював майже у всіх монастирях, парафіях і станицях отців Василіян у Канаді і США.

Свою творчу діяльність о. Андрій розпочав досить рано, друкуючи свої вірші на сторінках «Місіонаря», «Нової Зорі» та інших галицьких греко-католицьких часописів. Багато його оповідань та споминів з місіонерських поїздок по Канаді та США появилися в «Америці», «Українських Вістях», а особливо у василіянському часописі «Світло». Від *серпня 1943 до грудня 1946 року,* а також пізніше він був головним редактором «Світла». Він видав теж ряд книжок і брошур, зокрема *«Граматика української мови», «Католицька віра в прикладах», «Католицький катехизм» та ін.* Але до історії українського церковного письменства о. Андрій Трух увійшов завдяки своєму монументальному твору «Життя Святих», над яким працював понад 10 років. Чотири томи «Життя Святих», як і інші твори о. Андрія, написані легким і популярним стилем. Проте ряд творів так і залишились незавершеними. Це стосується насамперед життєпису св. Йосафата Кунцевича, уривки з якого він вміщував у «Світлі». *Смерть 9 травня 1959 року* перекреслила усі подальші творчі плани цього видатного отця Василіянина.

Орест ДЗЮБАН

ЮВІЛЕЙ О. МАР'ЯНА ЧЕРНЕГИ, ЧСВВ

***9 червня цього року виповнюється 80 років з дня народження** о. Мар'яна Чернеги, ЧСВВ, а 18 серпня – **65 років з дня його вступу** до **Василіянського Чину.** Детальніше про життєвий шлях та жертвенне монаше й священиче служіння о. Мар'яна можна дізнатися у нашому часописі (пп 8-9, 10, 11 за 1998 рік). До редакції також надійшов лист від п. Володимира Греня з с. Крехова, що на Львівщині, який від себе особисто і від імені членів Апостольства молитви храму Преображення Господнього у Крехівському василіянському монастирі, складає щирі вітання о. Мар'яну Чернезі, ЧСВВ. **Редакція** «Місіонаря» приєднується до них і **бажає ювілярові многих і благих літ** на душпастирській ниві!*

*Публікуємо уривок вірша **п. Володимира Греня,** присвяченого о. Мар'янові Чернезі:*

Його спокійний вигляд,
Доступність, простота,
Його якась неземна,
Безмірна доброта.

Його душевна щедрість,
Довірлива розмова,
Розумная порада -
Для наших душ віднова.

Служіння Богу й людям,
Все найкраще, що є
В людини, безперечно,
Отець нам подає.

Дай, Боже, Вам здоров'я,
І щастя, і добра,
Щоб мрія і молитва
До Господа дійшла.

МАРІЙСЬКА ДРУЖИНА В ДОБРОМИЛІ

В мальовничому старовинному місті Добромилі, що знаходиться за кілька кілометрів від українсько-польського кордону, у цьогорічний День матері 16 хлопчиків та дівчаток стали членами Марійської дружини. Після торжественної Служби Божої, яку відправив о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ (співав дитячий хор із м. Самбора), перед фігуркою Матері Божої діти склали урочисту присягу. На цій події були присутні ще о. Никодим Гуралюк, ЧСВВ, о. Володимир Юрга (парох УГКЦ м. Добромиля) та багато віруючих людей. Під час присяги у деяких присутніх на очах з'являлись сльози радості, бо вони бачили, з якою відвагою та любов'ю діти заявляли свою вірність Богові та в особливий спосіб посвячувались Пресвятій Богородиці. Цілий рік діти готувались до цієї важливої хвилини: вивчали катехизм, читали релігійну літературу, молились на вервиці, ходили на прощу до каплиці у с. Биличі. З ними постійно була с. Надія, Згромадження Сестер Пресвятої Євхаристії.

Це Згромадження засноване у 50-х роках у, Самборі Хирові біля Добромиля. Нині сестри плідно працюють в Добромилі, Самборі і в Хирові. Вони мають свої доми у Львові та у Івано-Франківську, де віднедавна є новіціят цього Згромадження. В Самборі вже другий рік працює Марійська дружина молоді під проводом сестер Згромадження Пресвятої Євхаристії.

На світлині: нові члени Марійської дружини в Добромилі. З ними с. Надія, о. Володимир Юрга і о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ.

Зворушливо було поглянути на велику кількість дітей різного віку, одягнених у голубі накидки. Це були юні члени Марійської дружини з міст Самбора і Добромиля. Всі вони після торжественного прийняття у члени Марійської дружини зібралися в домі пароха о. Володимира Юрги на спільну трапезу. Під час святкового обіду діти та молодь Самбора і Добромиля співали пісні, обмінювалися досвідом і, таким чином, створили одну духовну родину. Вони прирекли своїм чеснотливим життям уподібнитись до Марії.

Сестри Згромадження Пресвятої Євхаристії і члени Марійської дружини м. Добромиля

ПРОЩА ДО ГОШЕВА

Гошівська чудотворна ікона Матері Божої

Організація «Українська молодь Христові» м. Стрия була ініціатором проведення сьомої молодіжної прощі на Ясну гору, до Гошівського монастиря отців Василіян. Члени УМХ отримали благословення від єпископа-помічника глави УГКЦ Кир Любомира Гузара. Вони молилися на прощі у намірі за мир в цілому світі. Ця акція відбулася 16 травня. Молоді прочани спершу взяли участь у молебні, у церкві Успення Пресвятої Богородиці м. Стрия. Далі шлях пролягав через різні місцевості Львівської та Івано-Франківської областей і становив біля 30 кілометрів. У с. Лисовичі на могилі Січових Стрільців була відправлена панахида. Також прочани молилися на могилі о. Ярослава Лесіва у м. Болехові. На Ясній горі у Гошеві Архиєрейську св. Літургію правив владика Іриней Білик, ЧСВВ у співслужінні з численними священиками. Незважаючи на дощ, у прощі взяло участь біля десяти тисяч учасників та 25 священиків. Кілька тисяч вірних прийняло до свого серця Євхаристійного Христа.

Ігор ГРУБИЙ, м. Стрий

ХОР «ХЕРУВИМИ» В АВСТРІЇ

15-17 квітня у австрійському місті Зальцбурзі проходив молодіжний хоровий фестиваль «Кантус-99». У ньому взяли участь хорові колективи України, в тому числі дитячий хор «Херувими», що діє при церкві св. Онуфрія у Львові. 15 квітня він виконував музичні твори українських композиторів М. Леонтовича, Є. Козака, В. Матюка, Л. Лепкого в одному з великих залів Зальцбурга. Виступ «Херувимів» поєднався з іншими колективами, зокрема, свою національну музичну культуру представили австрійці, поляки, естонці, литовці, фіни. Наступного дня наш відомий дитячий хор був залучений до співу на месі, яка правилася в околиці м. Зальцбурга. Хористи співали літургійні твори нашого обряду, а не римокатолицького і вони відповідали певним частинам меси. Наприкінці священик у своєму слові зазначив, що у цих творах усі присутні змогли «відчути слов'янську душу».

В останній день фестивалю у катедральному соборі Зальцбурга, який вражав своєю красою і неповторним архітектурним стилем, теж відправлялася урочиста меса. «Херувими» спільно з численними хорами співали твори Планявського, Брукнера, Генделя, Моцарта. Цей спів справді відображав глибокий духовний зміст, створений західноєвропейськими композиторами.

Загалом хор «Херувими» задоволений гостинним прийомом австрійців і висловив їм за це подяку. Наша духовна музика перебуває на дорозі визнання у західному світі.

«Херувими» задіяні також до нашого релігійного життя. Зокрема, 16 травня вони здійснили поїздку до села Заліщики на Тернопільщину. Тут у церкві св. Покрови відбулося урочисте св. Причастя дітей та молоді під час св. Літургії, яку правив парох о. Іван Сендзюк. Дитячий хор цьогорічну діяльність присвятив 2000-літтю християнства.

Олег ЖУК

Слава Ісусу Христу!

Хочу висловити велику подяку за матеріальну і моральну підтримку о. Володимиру Вірсті, ЧСВВ, о. ігумену з Жовкви Томі Кушці, ЧСВВ та іншим священикам Василіянського Чину.

Я, мати сімох дітей, виховую їх сама. З чоловіком розлучилась. І завжди в тяжку хвилину отці Василіяни нас підтримують. Діти часто хворіють, але я не падаю духом. Ніколи не перестану молитись за них.

З повагою Оксана САГАЛЬ

АНГЕЛ У НАЙМАХ

(Закінчення. Початок у №5 за 1999 р.)

Так у розмові між собою вони заїхали на подвір'я. Гарне і велике було господарство. Стайні, стодоли, повітки. Серафимові відвели місце у повітці, де пахло сіном і зіллям. На сіні розстелили рядна, верітки і ліжник. Серафим помолився до свого Небесного Отця та й перший раз заснув людським сном. Як заснув, то здавалось йому, що летить на крилах аж під небеса, до свого небесного дому. Та небесна брама була зачинена і ангел мусів повернутись на землю.

Коли пробудився, то вже сіріло, пташки защебетали... Швидко встав, побачив на подвір'ї криницю, швиденько вмився. Це було перше його вмивання. У великому ведрі була дощова вода. Серафим подивився на себе, ніби у дзеркало і здивувався: «Он як я виглядаю. Нічого собі, тільки уста чомусь перекривлені. Певне, від того удару». І посміхнувся. Та в тій же хвилині згадав про свій сон і засмутився. І це був перший його смуток, перша його туга за втраченим щастям.

Серафим працював у того господаря, вчився господарювати і бути людиною. Сумував, навіть плакав, коли повінь забрала двох сусідських дітей; був невдоволений інколи своєю працею; зазнавав прикростей, коли

не вгодив господині. Взимку намерзся, влітку обливався потом, після робіт у полі не раз боліли руки і ноги від праці так, що не знав, куди їх повернути. Але радів, коли народилося в господині мале дитя, коли співав у церкві разом зі всіма людьми на Великдень, коли ходив колядувати на Різдво і коли грав під час танців сільської молоді.

Господар, господиня і діти любили його, гарно з ним по-

водилися. Але були і такі люди, що робили Серафимові шкоду, насміхалися з його лемківської мови, докучали. Не міг того зрозуміти: коли він бажав усім добра і помагав, платили йому злом... «Мабуть, я не зовсім людина, бо якось не вмію злом за зло відплачувати».

Одного дня зчинився у селі переполох. Дали знати, що надбігають татари, все нищать, беруть людей у полон. Всі почали озброюватись вилами, косами, колами. Дехто мав лук чи шаблю. Господар дав Серафимові сокиру і сказав:

– Обороняй, небоже, хату і мою родину. Я йду з тими, що збираються зупинити великий татарський загін. Сів на коня та й поїхав.

От тоді Серафим вперше відчув страх за інших і безпорадність. Як же ж буде він обороняти господиню і дітей, та ще й сокирою? Раптом почув крики і зойки, тупіт коней: це вже татари в'їхали у село і підпалюють хати. Великий гнів опанував Серафима. Коли ж побачив татарина, що намагався пустити вогняну стрілу у покрівлю хати, з розмахом кинув у нього каменем. Поцілив у голову. Татарин упав мертвий. Зараз же з'явився другий, та Серафим теж поборов його. Навіть не зчувся, як убив майже десяток татар. Отже, став вбивцею. Нелегко бути людиною!

Селянам вдалося не тільки відбити нападників, а й звільнити велике число братів. Багато полонених було із сусідніх сіл і хуторів. Серед них зауважив Серафим одну дівчину, яка видавалась йому не то якоюсь русалкою, не то царівною. Дуже захотів він з нею поговорити. Щось закололо йому коло серця... І це була звичайна людська любов. Тим часом дівчина засмутилася біля пораненого козака.

– Не буде мені життя, якщо мій наречений помре, - і залилася слізьми.

Серафимові защеміло серце від заздрощів.

– Я теж людина, – пробурмотів.

Люди, що почули це, не то здивувались, не то засміялись:

– А це он куди!

Тут господиня наказала Серафимові, щоб наливав теплу юшку людям. Наливав Серафим юшку у миски та роздавав звільненим бранцям. Почувався розчарованим. Він хотів би навіть вже допомогти тій чудесній дівчині перев'язувати рани її нареченому. І було це почуття справжньої великодушної любові.

Так минав час. Ще тільки кілька місяців залишилось до повернення на небо. Серафим не знав, чи вже так дуже туди хоче. Стільки цікавого на землі діється! Правда важко жити, багато різних труднощів має людина щодня. Не так уже просто бути добрим, великодушним. Рід людський мусить да-

вати собі раду зі всякими напастями, про які ніхто на небі не знає, хіба один Господь. І земна радість зовсім інша, ніж небесна.

Вже залишилось Серафимові тільки кілька тижнів. Якраз у селі стали розмальовувати новозбудовану церкву. Всі люди помагали, чим і як хто міг, кожен хотів бути причетним до того небуденного діла. Помагав і Серафим, розмішував фарби, бо дуже це йому вдавалося. Такі вже були гарні барви, як у веселки! Один із малярів вирішив намалювати ангела Серафима, шестикрилого і світлоносного. Взяв за основу обличчя Серафима. Як загадав, так і зробив: намалював і не забув навіть дещо перекривлених уст (з того часу всіх серафимів малюють з перекривленими устами).

Тільки кілька днів зосталось. Нічого Серафим не говорив. Господар думав, що такий добрий наймит залишиться і надалі у нього: де такого іншого знайти? Якось вибрались вони до міста. Їхали біля церкви, а Серафим раптом замахнувся і кинув камінцем у сусіда, що відкривав церковні ворота.

– Серафиме, ти з глузду з'їхав. Чому кидаєш каміння за сусідом?

– Він людина недобра. Стережіться його, – відповів Серафим. От і доїхали вони до корчми, в якій рік тому господар погодував голодного Серафима, а потім ще став в його обороні. Серафим зняв капелюх і перехрестився.

– Гей, Серафиме, чому ти нині такий дивний? Перед церквою камінцями кидаєш, перед корчмою хрестишся і скидаєш капелюха?

До корчми якраз увійшов дуже добрий чоловік, такий добрий, як і ви, гречний газдо. Ви мене, чужинця, погодували, захистили, дали роботу, коли я не мав де голови прихилити, – сказав Серафим. Лице його стало дуже ясним, повним вдячності і пошани.

Якраз доїхали вони до роздоріжжя, де хрест стоїть.

– Зупинімось тут, гречний газдо, мені треба відпочити.

Господар глянув на Серафима і затривожився.

– Напийся води та трохи ляж. Ти увесь зблід. Болить тебе щось? І подав свіжу воду Серафимові.

Серафим накрив собі голову бородицею (де були сховані його крила), тихо ліг у затінку. Заболіло біля серця і опанував його великий жах. Чув він, як стигне кров у жилах. Так що він зазнав людської смерті...

Під явором лише залишилось холодне людське тіло, а душа знову перемінилась у небесного Серафима, шестикрилого і прекрасного, з сумними очима і трішки перекривленими устами...

За легендою Марії-Анни Голод

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Андрія Ващишина

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 28.05.99 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 29

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1999.

ЗМІСТ

Слово редактора 161
Намір Апостольства молитви на червень 162
Намір Апостольства молитви на липень 164
"Слово життя" 165
Інформація про Бучацький ліцей 166
Вшанували матерів 167
Ольга Крак
Молитвами і піснями прославляли Господа 168
Мирослав Горинь
Біля пам'ятника ненародженим дітям 170
Ігор Скленар
Захист життя ненародженої дитини – справа цілого суспільства 171
Резолюція, прийнята учасниками наукової конференції «Про захист життя ненародженої дитини» 171
Ольга Крак
Музей релігійної вишивки о. д-ра Д. Блажейовського 174
УГКЦ і духовне відродження військ 177
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Значення Пресвятої Євхаристії 178
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Милостиня 179
Молитвою і служінням 181
о. Роман Каспришин
Сестри Згромадження св. Йосифа 182
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ
Отці Василіяни у Казахстані 183
Орест Дзюбан
Пам'яті о. Андрія Труха, ЧСВВ 184
Ювілей о. Мар'яна Чернеги, ЧСВВ 185
Марійська дружина в Добромилі 186
Ігор Грубий
Проща до Гошева 187
Олег Жук
Хор «Херувими» в Австрії 188
Марія-Анна Голод
Ангел у наймах 189

На обкладинці: св. Онуфрій
Робота і художнє оформлення Володимира Свідерського.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ЧАЙНВОРД-ЗАГАДКА «ДЛЯ ДІТЕЙ І ПРО ДІТЕЙ»

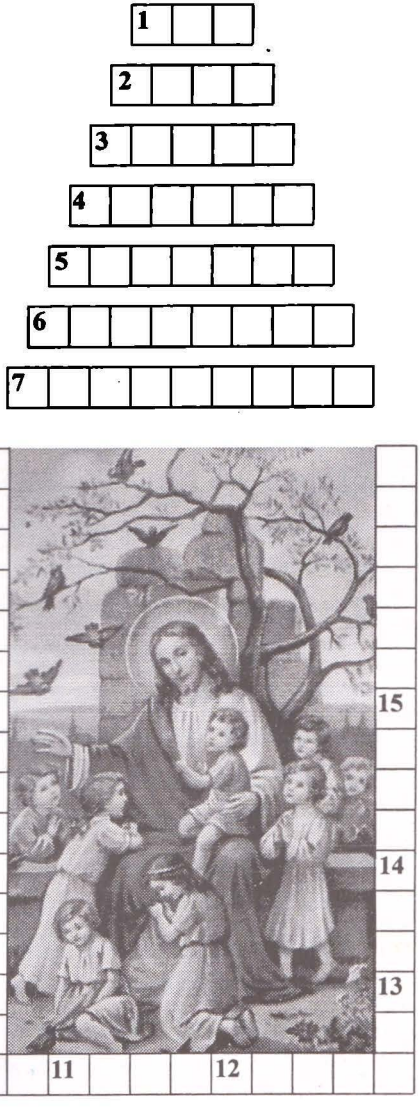

1. Є один..., що усе створив і всім управляє. 2. Нехай буде ... Твоя. 3. Дитячий релігійний журнал «Добре ...», заснований у 1994 році в м. Дрогобичі на Львівщині. 4. Одна з християнських чеснот, протилежна гордості. 5. Дитячий зразковий вокальний ансамбль. 6. Назва дитячого хору при церкві св. Онуфрія у Львові. 7. Засновник щомісячної газети для дітей жіноче Марійське Товариство «...». 8. Ім'я святого, який був вихованцем дона Боско і якого Папа Пій XI назвав "малим велетнем святості". 9. Назва додатку до ілюстрованого часопису «Зернятко». 10. Хоронитель дітей. 11. Божа чеснота. 12. «Радіо ...», яке транслює також релігійні передачі для дітей. 13. Символ святості. 14. Місто, де діє історико-філософський ліцей ім. Св. Йосафата. 15. Один із місяців року, присвячений дітям.

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на чайнворд «Марія», опублікований у №5 за 1999 рік:
М. 1. Літманова. 2. Акафіст. 3. Травень.
А. 1. Слово. 2. Охтирка. 3. Анна. 4. Ангел. 5. Акорд. 6. Діва.
Р. 1. Штавдінгер. 2. Радіо. 3. Омофор.
І. 1. Щурат. 2. Тарас.
Я. 1. Гошів. 2. Віночок. 3. Коронація. 4. Яків.

10 червня (28 травня) відзначаємо свято Пресвятої Євхаристії. У зв'язку з цим подаємо молитву до Євхаристійного Ісуса за молитовником «Християнська родина»:

«Ти, Господи, від віків мав мене у своїх задумах. З любові Ти сотворив мене ради Твоєї слави і блаженства, любов'ю вічною полюбив Ти мене. Через гріх весь рід людський попав у велику нужду. Ти сам, Господи, прийшов спасти людей з гріха і смерті, «щоб усякий віруючий у Тебе не загинув, але мав життя вічне». Більше того, Ти залишив пам'ятку любові, тобто Пресвяту Євхаристію, щоб завжди бути між нами. Ввечері перед своїми стражданнями Ти дав своїм учням своє Тіло і Кров на поживу і напій під видами хліба і вина, сказавши: «Робіть це на мій спомин». З Твого веління роблять це щодня Твої слуги – єпископи і священики. За цю превелику любов Ти отримуєш від нас чорну невдячність. Багато з нас нехтує цим превеликим даром – Пресвятою Євхаристією, взагалі не шануючи його. Деякі з нас ще більше зневажають Тебе, приймаючи св. Причастя по-святотатськи.

Як тепер ми каємося за це! Віднині хочемо Тебе завжди любити, чинити Твою волю. Тобі віддаємо наші серця, нехай вони б'ються лише для Тебе. Ми хочемо стати Твоїми слугами навіки! Боже наш, завітай до наших сердець і очисти їх, розпаливши вогнем Своєї любові. Ми недостойні того, але надіємося на Твою безконечну любов і благаємо: коли Тебе не можемо прийняти у Пресвятій Євхаристії, завітай до наших сердець у духовний спосіб. Тоді ми поєднаємося з Тобою і зможемо разом з апостолом сказати: «Живу вже не я, але живе в мені Христос». Твоєю любов'ю хочемо жити і в Твоїй любові хочемо вмирати. Амінь».